

§ 33 af det forelagte Regjeringslovudkast, saaledende:

„Om Indkaldelse til Forstærkningen.

Naar Forstærkningen i Krigstid eller andre overordentlige Tilfælde skal indkalbes, bliver i Reglen det til et senere Udskrivningsaar hørende Mandskab at indkalde fremfor det, der hører til et tidligere, og af det til samme Udskrivningsaar hørende Mandskab indkalbes de med de lavere Uddannelsesnummere fremfor dem med de høiere.“

Det første Affnit, der fattes under Forhandling, dannedes af Endringsforslagene Nr. 1—12 med de Paragrapher af Lovudkastet, hvortil de hørte.

Schiern: Der behøves ikke mange Ord for at forklare det Endringsforslag, der under Nr. 12 er stillet til § 22. Ved dette Forslag tilsigtes der nemlig ikke noget Nyt, man paatænker ikke at gjøre nogen Forandring i den bestaaende Lovgivning, Forslaget er, om jeg maa bruge dette Udtryk, af en aldeles conservativ Natur.

Det var først her i Thinget i forrige Session, at Slutningen af § 22 fik den Form, hvori Lovforslaget nu foreligger. Den nu foreliggende Redaction blev dengang foreslaet af tvende Folkethingsmænd, nemlig af den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (K. Pedersen) og den ærede Rigsdagsmand for Sørvø Amts 1ste Valgkreds (Müllén). Denne Affattelse blev vistnok først forkastet af Thinget, men den blev derpaa ved et paafølgende Navneopraab antaget, om endog kun med en ringe Majoritet og paa en Tid, da Thinget ikke var meget besøgt, nemlig med 33 Stemmer mod 29. Som bekendt, kom den foreliggende Lov ifjor ikke heller til tredie Behandling. De Ord, som vi derimod ville have bevarede, findes i den nugældende Lovgivning. Denne Bestemmelse blev i sin Tid optaget i Loven efter Forslag af en anseet Militair, der netop var hjemkommen fra Kampen derovre til Forhandlingerne i denne Sal, og som har været en af vore Krigsministre. Med denne

Bestemmelse altsaa, hvorefter „Ingen Værnepligtig kan imod sin Villie befales at være Officeressoppasser,“ have vi da vor nuværende Værnepligtslov, der udkom den 12te Februar 1849. Efter at denne Lov udkom, havde vi endnu i to Aar Krigen, hvori vi vandt de tvende Slag, uden at man senere har hørt nogen begrundet Klage fra dem, som kom i Møden, over nogen virkelig Ulempe, der skulde være afftedkommen ved denne Bestemmelse. Nogen saadan fremkom heller ikke under den forrige Session, men vi hørte tværtimod udtalt af et æret Medlem af Thinget, som selv har deltaget i Krigen, nemlig af den daværende Ordfører for Lovudkastet (Fallefen), at paa Grund af de naturlige Forhold, som han nærmere udviklede, kunde man netop være rolig for, at i Krigstid vilde denne Bestemmelse ikke medføre nogen Vanskelighed, med mindre i al Fald, som han udtrykte sig, at en Officer skulde kunne tænkes at være saa forfærdelig, at han slet ikke fortjente at have nogen Oppasser. I denne garibaldiske Tid, hvortil vi nyligen ere bleve Vidner, have vi jo endog andetsteds seet, hvorledes en langt friere Stilling ligeoverfor Officeresklassen, end denne bestedne Bestemmelse, der findes i vor Værnepligtslov, hjemler hos os, ikke engang er til Hinder for, at man kan erobre hele Niger og Lande.

Maaskee Nogen kunde sige, at naar der ikke vindes Noget ved den Forandring, der i forrige Session blev foreslaet, saa kan der dog eiheller tabes Meget ved den. Jeg skal dog ikke her standse ved den opstillede Grændse imellem Krigstid og Fredstid, det er en af de Grændser, der tage sig bedre ud paa Papiret end i Virkeligheden; paa mange Steder og til mange Tider kan det være vanskeligt nok at drage den. Jeg vil ikke heller her opholde mig ved, at efterat man først har villet gaae ind paa at gjøre en saadan Bestemmelse, underkaster man den ved denne Forandring igjen. Villkaarligheden; thi hvem er det, der skal afgjøre, om ingen Andre kunne have? Efter Forholdenes Natur maa det vel være Officeren. Men hvad jeg vil fastholde, er dette, at efterat vi nu engang have faaet Fællesforfatningen — jeg har stemt imod den, og jeg har tidt nok mindet om